

EKCÁJG

1.
az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
felhívtál, hogy ugorjak le hozzád,
beszélni szeretnél velem.
a széles családról mindenféle
titkok ismerője te vagy, így
valójában kéretlen titokért
mentem, indultam hozzád.
meghaltak szüleid, és most
meghalt az öcséd is. a házat el
akarod adni, de előtte még
elajándékozol mindent gondosan.
az összes bútort, csillárt, szőnyeget,
képeket a falról, a rég fontos volt,
mára idegenné lett könyveket.
kertigépet és pár nemesített oltványt.

2.
az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
becsengettem, de már a nyitott
kisajtó fogadott. kiszóltál,
hogy menjek. hatalmas dobozba
gyűrtél még néhány molyos ruhát,
majd leültünk a nappaliba végre.
az öcsédet kezdted, hogy milyen
fura, nincs, aki cukkoljon, mikor
rendezkedsz. *a hiány meg
a magány, végül is nem egyforma?*
két tojás, ahogy ti ketten
kezeltétek a sérelmeket.
a sérelmeket, amit az élet adott,

hogy nem lett gyereke se neki,
se neked. és nincsen erről az ágról
senki tovább... itt megrekedt, elhal,
akár egy patak, amit nem táplál, tart meg
tározó, se gát.

3.

az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
*nem különös, na, mondd meg? –
hogy a másik ág talán eléri a tengert,
de ott is sok pangó folyam, pár drogos
meg alkoholista... mint a keresztfiam.*
reménytelen kapcsolatok és öngyilkos
hajlam. *félelmetes ez a megöröklött banda,*
– ahogy mondod, és tényleg sok baj van.
majd sírni kezdesz azon, *hogy lehattunk
ennyire bolondok? – miért hullott darabokra
ez a nagy sodrású család?*
szétesik úgyis minden, itt van
a példa. a házat eladod, a pesti
lakásodat is gyorsan. talán a balatonon
veszel magadnak egy kicsi kertes
házat, ott, ahol se rokon, se szomszéd,
nincs, aki bepofázhat. itt hagysz omladozó
családot, ősöket, otthont, nem engeded,
hogy bármi tragédia eztán már elérjen, volt elég...
földet veszel, házat a balatonfelvidéken.

4.

az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
tapintattal mutattad, hogy ez,
úgy érzed, hozzám illik.
elegáns étkészlet, egyensúlyos
családi piknik és karácsonyi
vacsorák nálam. ahová többször
hívtalak, de mindig volt valami

ürügy, vagy csak nem jöttél fájni?
– másnak, mert kerek az élet, pedig
nem udvariaskodtam, jó lett volna,
ha itt vagy, de elmaradtál.

5.

az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
a gyerek fáj, hogy nincsen,
hogy nem volt, akinek. vagy
hogy egyáltalán, magadnak, felneveld.
pedig mégis volt, aki nagyon szeretett,
de az élet más lapokat osztott.
nem, nem, semmi kényszer,
mégis, megfosztott a lehető
legszebb életedtől, végül ki lehetett az?
szeretőd nem is egy, de kettő,
több biztosan nem, hűséges
fajta vagy, ebbe rokkant a lelked
is bele. *nem kellett nekem baba* –
mondod. *a családosaik mind bolondok*,
– és tényleg. az apámra gondolok,
aki tévedésekben élte le életét,
meg az öcsédre, aki szintén pályaszélről,
de elegáns úr volt. minden akarás, vágy,
remény, nem több, mint egynyári hóbot,
innen, az élet üresedése felől visszanézve.
ma elég, hogy legyen az embernek gatyája,
inge, leleménye. elajándékozható néhány lom,
értékes, értéktelenedő kacat.

6.

az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
féltél, hogy talán sértésnek veszem,
de nagyon örültem, elhíheted!
súlyos kanál és villa, szép ívű darabok,
épp helye lesz majd az új fronton.

én nem tudom, mit használ el az ember,
mit él fel, amikor elfogad bármit is mástól.
ódkodni kellett volna, vagy csak zsebre-
vágni kapásból azt, amit más egy életen
keresztül gyűjtött, vigyázott, óvott.
vannak a családban vér szerinti, hozzád
jóval közelebbi klónok.
vagy nem is klónok, szigorú vagyok,
inkább csak tiszteletlen. de úgyis értjük
egymást, viseljük, szeretjük, túrjuk
mind a ketten.

7.

az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
pedig odaadhattad volna másnak.
annyian vannak hívei, mint cement,
a féktelenné lett nagycsaládnak.
én pedig, jól tudod, kívül vagyok
a lázas bájolgáson. van elég teher,
öröklött batyu, mi öntudatlanul
is ártson. az unokaöcskösökről
esett szó később, kiből mi lett,
mi nem, és hogyan. kit miként
szeretsz félre, és ismersz túpontosan.
*nem lesz semmi zoliból,
és karcsi meg, arrogáns fasz,
sárika hogy megöregedett,
és andrist láttad, milyen kopasz?*
aztán a nyirokérkeringésedre
térsz át élesen, hogy *ez, amit látsz
a felkaron, nem a kövérség, s nem a félelem
miatt ilyen... persze, azt képzelik sokan,
azért kövér, aki az, mert így remél
védelmet, biztonságot...*
*de én, ismersz jól, ettől sokkal
mélyebbre látok.*

8.
az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
és figyelünk tovább, mit érez a másik,
nevetünk is pár családi viccen.
sőt, pesten egy kötetbemutatóm
előtt: plázai tömegben keresve ugyan,
de végtelen egymásba estünk...
*te, meghalunk mi is, vagy maradunk
a végére, hogy mindenkit eltemessünk?*

9.
az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
aztán öcsémeknek is küldtél ezt-azt.
a nagymamától kapott kávéscsészéket,
meg a pincér öcsédtől itt maradt több készletnyi
söröspoharat... és kérdezted,
kell-e nekem az a vizeskancsó?
hurcolkodtunk,
tele volt már a kocsim minden cuccal,
nehezen mondtam rá, hogy jöhet, de tudtam,
hogy elvinnem kötelező. milyen hülyeség,
ma az a kedvenc cuccom, az a metszett üvegű
különös kancsó. de azért jó, hogy nálad
maradt a giccses festmény és a falilegyező.

10.
az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
aztán panaszkodtál az egyik
unokahúgra. mert mikor belépett
a konyhába hozzád, azonnal
kifordult. *most mondd, tényleg
olyan, mint a lepratelep ez a ház?
rendet tartok, mosok, főzök...*
*de őrök még valami régi
otthonosságot anyámtól...*

*persze, nem korszerű, nem a mai
elkényeztetett kölykök ízlése felől van,
belátom. hát nem fogom,
még miatta sem felkötni magam!*

11.

az orosz evőeszközkészletet
én kaptam meg a hagyatékból.
*laci, ugye neked tényleg tetszik?
tudom, anetta minden darabot
rendbe szed! ha bármi kéne,
ne hagyd itt, vigyed ezt is! – szóval
csak szólj, legyen eszed! szarba se
néznek itt semmit a vipések!*
minden öröm, nekem se nyomja
annyi teher a vállam, szóval, főként,
hogyan beszéltünk, klári! dobozban
zörgő kacatok jegyesei vagyunk,
a kartonszagú elmúlásban.